

לידה שרת מסד, זה בידיים שלך

אוצרת שירלי משולם

'זה בידיים שלך' הנה תערוכה מינימליסטית, שמאפשרת הצצה לפן אחד ממגוון עבודותיה של לידה שרת מסד, יוצרת רב-תחומית.

הביטוי 'זה בידיים שלך', לא רק חותר תחת הדימוי הוויזואלי המרכזי, כמעט איקוני, של ידיים חשופות ותנועה ממגנטת של תנוחות האצבעות העטופות בנייר דבק, אשר משתנה מעבודה לעבודה בסדרת עבודות הצילום המוצגות בתערוכה, אלא מכונן גם למסע אישי של האמנית, שתרה אחר חופש יצירתי תוך בדיקה חוזרת ונשנית של אופני הפעולה עצמה- פעולת היצירה ותהליכיה.

באופן פרדוקסאלי, חופש הבחירה והרצון לפעולה וליצירה מתורגמים בעבודותיה של שרת-מסד לסוג של תנועה מתמידה, בלתי פוסקת, שבאה לידי ביטוי בליפוף נייר דבק על האצבעות עצמן. המודעות של האמנית לקיום עצמאי במרחב בלתי נגמר ולתהליך שניזון מתוך כאוס מקדים, מניע אותה לתנועה מתמידה הכוללת: פעולה - יצירה - תוצר.

הפעולה של עטיפת אצבע אחר אצבע בנייר דבק, מסייעת ליצירת תהליך שיש בו סדר וחזרתיות. זו פעולה, שנעשית לפני תחילת 'כניסה לעבודה', כמו שרופאים מכינים את עצמם לפני ניתוח גדול ומרוכב. העוצמה הפוטנציאלית שקיימת באצבעות הידיים, שתפקידן 'לברוא עולמות' ולפיכך להנכיח את 'האני' החד-פעמי בחלל, עלולה להפוך באחת לחולשה. העור בקצות האצבעות מחורץ ע"י טביעות אצבעות והוא רגיש ופגיע. פעולת כיסוי העור בנייר דבק מהווה הגנה מפני פציעה אך גם בידוד מהעולם הממשי.

שרת מסד החלה לעטוף את קצות אצבעותיה בשעה שעבדה עם חומרים פוצעים ודוקרניים כמו: חצץ, אבנים, חוטי ברזל ומשטחים חלודים. עם הזמן, פעולת עטיפת קצות האצבעות הפכה לריטואל (אירוע סמלי המורכב מרצף פעולות, המבוצע במחזוריות סדירה) שמתקשר, לדבריה של שרת מסד, ל"תחושה פיזית של כאב שמלווה את עבודת האמנות בעשייה הפיזית בידיים אך מהווה גם "ביטוי חיצוני לתחושות פנימיות ולרגשות מעוררי כאב".

בסדרת הצילומים הנוכחית, הידיים הופכות לעבודה עצמה- ייצוג (רפרזנטציה) לסימן ולמסומן, למרמז ולמרומז. שרת מסד תיעדה את הריטואל הפרטי שלה אך לא הסתפקה בכך. היא נקטה במניפולציות צילום ועיבודי מחשב, שמחדדות אלמנטים של דרמטיות-תיאטראליות כמו בידוד, מיקוד, מרכז, קונטרסטים של שחור-לבן, מחוות ותנועות.

האם כמו ויטו אקונצ'י¹ שהחל בניסיונות בשירה ועבר לניסיונות בגוף ובאדם באמצעות המיצג, שרת מסד החליטה להעביר את ניסיונותיה בעבודות חומריות לניסיונות על גופה, בפרט אצבעות ידיה, בחיפושיה אחר 'הדקדוק הפנימי' שלה? למעשה, היא מציגה מיצב צילומי בלתי נגמר שניתן להוסיף עליו יחידות רבות של צילומים ושניתן לזהות בו את 'הדקדוק הפנימי' שלה.

---

¹ בספרה **כשדויד גרוסמן פגש את ויטו אקונצ'י: על אמנות הגוף בספר הדקדוק הפנימי** (סדרת קו אדום אמנות, הוצאת הקיבוץ המאוחד, תל אביב, 2010) מרית בן ישראל מתארת את ויטו אקונצ'י כאמן שהחל בניסיונות בשירה ועבר לניסיונות בגוף באמצעות אמנות המיצג. בן ישראל מתמקדת ביחסים שבין המילה (ספר 'הדקדוק הפנימי' של גרוסמן) לפעולת המיצג (ויטו אקונצ'י). כמו-כן היא עוסקת בתופעת הפציעה העצמית, בניסיון לאלף את הגוף ואת 'הקפריזות' שלו; באזכור מיצגי הגוף של אקונצ'י ושל אהרן קליינפלד, גיבור ספרו של גרוסמן.